

LOTTE GARBERS

www.lottegarbers.dk

Forlæns – og på høje hæle

Interview i Berlingske Tidende, september 2001 af Susanne Bernth

Uanset hvilken betegnelse man hæfter på den generation, der i dag er i 30erne, er det generationen, som vil have det hele og får det, uden at de bliver glattere af den grund. "Det kommer helt bag på os, når det så viser sig, at selv med alt, hvad vi har drømt om, er vi alligevel ikke lykkelige", mener Lotte Garbers, der på torsdag udkommer med sin anden roman, "Hun har det hele".

Espergærde ligger et af de smukkeste steder i landet. De, der bor der, vejer sjældent mere end idealvægten (ikke et ondt ord om det), og de er velklædte på en måde, der viser, at de er i tiden uden at være modens halehæng (heller ingen onde ord i den anledning). Området er præget af gamle huse med unge børnefamilier i grønne omgivelser, til gengæld er forældrene kun i meget sjældne tilfælde hjemme om dagen – (det kan til gengæld diskuteres).

Her bor forfatteren Lotte Garbers, og hun er en af de få forældre i området, der ser sine børn i dagslys året rundt. For fire år siden, da hun var omkring 30 år, opgav hun sin turbokarriere i et kommunikationsfirma – det var samtidig med, at hun blev gravid for anden gang – for der var ikke kun et barn, der trængte sig på.

Det blev til den anmelderroste "For egen vinding" for to år siden, og på torsdag kommer hendes anden roman "Hun har det hele" – i en vis forstand ligesom hende selv: En mand, med slips, som hun selv udtrykker det, der tjener nok til, at hun ikke behøver at have fast arbejde, to sunde børn, et dejligt hus i grønne omgivelser og indtil videre succes som forfatter. Et liv forlæns og på høje hæle, ligesom det omslag, der pryder romanen. Men er der ikke, for nu at vende tilbage til titlen på den seneste roman, noget dybt tragisk over at have det hele – hvad er der så at stræbe efter?

”Jo, på en måde. Men det er jo netop det, der karakteriserer min generation. Vi er så vældig gode til at formulere, hvad vi vil have – og få det. Vi overser, det er i erkendelse af ønsket, at man levet livet.”

Snotforkælet. Krævementalitet. Børnehave- og Nå-generationen er nogle af de betegnelser, der er hæftet på årgangene fra 1965 til 1975, børnene af ’68-oprøret med de store ideologiske armbevægelser og verdens frelse øverst på dagsordenen. Børnene svarede igen ved at slå en snæver cirkel om sig selv.

I ”Hun har det hele” er universet skåret ned til relationerne mellem Camilla og søsteren Malene, deres forhold til deres kærester og forældrene. Vennerne svæver i periferien, og bortset fra en Kjærholm-sofa,

der tjener som markør af, at de ved, hvad der hører sig til for at have det hele, foregår romanen i et lukket selskab, og situationen i Mellemosten må passe sig selv. Er det ikke lige lovlig klaustrofobisk?

”Jeg har forsøgt at skildre en helt almindelig familie med helt almindelige problemer, en slags omvendt Harry Potter, om man vil”, siger Lotte Garbers.

”Det er med fuldt overlæg, jeg har forsøgt at skildre de indre spændinger, som altid findes i en familie, uden at det dog er min egen familie, jeg skriver af. Jeg kommer selv heroppefra, og det var vigtigt for mig, at jeg tog afsæt i et troværdigt miljø, men når jeg skriver, er jeg trods alt så ærekær, at det skal være noget, der ikke er oplevet før”.

Lotte Garbers’ personer er optaget af én ting, nemlig af at erhverve sig det gode liv, ikke så meget for at leve det som for at have det. Camilla, hovedpersonen, har alt: en uddannelse som gynækolog, en køn kæreste, som er læge, hensynsfuld og for at det ikke skal være løgn tager opvasken som en naturlig ting, foruden et dejligt hus, et sundt barn, venner, et godt udseende. Hun har en tjekliste, hvor hver ting får sit lille flueben – tjek – for hver gang, den rigtige uddannelse, den rigtige sofa, den rigtige kæreste er erhvervet. Begejstring for foretagendet er ikke til at spore.

”Hovedpersonen Camilla har svært ved at være nærværende. Der er noget meget forudsigeligt over hende, noget tidstypisk, hvor det er mikrolivet, der tæller. Vi kan engagere os i økologiske grøntsager eller vuggestuens bestyrelse, et engagement i Greenpeace er også OK, det høre også med, så mega- engagementet er dækket ind. Vi har det med hele tiden at konfigurere livet, det hele er så overjag-styret. Vi kan kun engagere os politisk, når det gælder ændringen af barselsordningen, men når det gælder aktiveringsordningen – jah, den er straks mere tvivlsom. Vi måler vores lykke i forhold til det nye køkken, hurtigere avancement eller længere rabarber i haven”.

”Vi er så afgjort rundet af velstanden, og bortset fra huspriserne har vi fået det hele serveret på et sølvfad. Vi er meget, meget privilegerede.”

Til gengæld, tilføjer hun, kommer det helt bag på generationen, når det viser sig, at verden ikke kun er lykkelig.

”Jeg skal være den første til at medgive, at når nogle forkælede gimper skriver en bog som ”Fem@il” (debatbog om yngre kvinders vilkår, red.), så tager man sig til hovedet, men på den anden side - det er startklods. For siger de ikke: Vi er ikke lykkelige? Måske skal vi helt tilbage i kristendommen, hvor modgang skaber udvikling. Men de har ikke lært at kæmpe, de har ikke det psykiske udstyr, der skal til for at tackle modgang”.

Sådan som Lotte Garbers beskriver sin generation, har den et påfaldende distræt forhold til nuet. Den lever efter devisen fra Lewis Carolls ”Alice i Eventyrland”, hvor det hedder: Syltetøj i går, syltetøj i morgen, men aldrig syltetøj i dag. Der er altid endnu et punkt på tjeklisten, der skal erhverves, og i stedet for at boltre sig i alt det, de har fået foræret, hengiver de sig til en konformitet, som om de helt har fraskrevet sig retten til selv at definere indholdet af deres mantra: ”det gode liv”.

”I modsætning til vores forældre, der gjorde oprør og var utroligt selvoptagne i deres hang til at realisere sig selv, har vi en overdreven trang til at stabilisere. Det er forklaringen på brudemagasinernes succes og

drømmen om det perfekte hjem. Men det er derfor, det går galt. Her er ingen plads til at være privat. Det hele er styret efter en meget konceptuel opfattelse af livet, hvor alt foregår uden for hjemmet med arbejde, børnene i institution, vennerne, fælles mail-adresse og en enkelt middag nu og da, hvor vi taler vores forhold igennem med kæresten. Udadtil skal vi sandelig vise, at vi er en happy family, men der er ingen tid til at restituere sig, og jeg tror, det er derfor, der er så meget utroskab – det er det eneste sted, hvor man kan være en smule privat”.

Det er den konklusion, Lotte Garbers er kommet til efter fire år med tid til at dvæle, tid til at læse tunge bøger, der tager en time pr. side, bruge tiden mere lystbetonet, hvor det er gratis at springe over. For der er ingen, der forventer et memo på ti linier om, hvad hun har fået ud af det.

”Jeg er helt sikker på, at jeg er blevet mere besværlig at leve sammen med, men det har jeg det godt med”, siger hun med kløerne over sin ”dvæletid”, som en hun-løve over sine unger.

”Prøv at se, hvor mange jobskift, der finder sted i forbindelse med barselsorlov. Her får man pludselig mulighed for at træde et skridt tilbage og tænke sig om. Og man bliver klogere af at tænke”, konstaterer hun smilende.